

නිසි තැන ලැබිය යුතු අතිරේක ආහාර හෝඟ විභවතා මගින් අභියෝග දිනමු

වර්තමාන රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති තුළ කෘෂිකර්ම අංශයේ ඉදිරි දැක්ම එළඹෙන ඕනෑ ම අභියෝගයකට මුහුණ දීම සඳහා ශක්තිමත් වුවකි. දේශීය නිෂ්පාදනය, දේශීය ආහාර පරිභෝජනය ඉහළ නැංවීම යන මූලික කරුණු මෙම කෘෂිකාර්මික ප්‍රතිපත්තීන් තුළ මූලික තැනක් ගනී. පැහැදිලි ඉදිරි දැක්මක් තුළ සිට ක්‍රියාවට නංවන්නා වූ කෘෂිකාර්මික ප්‍රතිපත්තිවල මූලික අරමුණු වනුයේ තිරසාර ආදායමක් ලබාදීම, ආහාර සුරක්ෂිතතාවය, කෘෂිකර්මාන්තයේ නියැලෙන්නන් සඳහා ඉහළ ආදායමක් ලබාදීම, සමස්ත ජනගහනයේ පිවිස වියදම් අඩුකිරීම සහ දිළිඳු ජනතාව සඳහා සාධාරණ මිලකට ප්‍රමාණවත් ආහාර වේලක් ලබාදීම යන කරුණු වේ. අතිරේක ආහාර හෝඟ නිෂ්පාදනය ඉහළ නැංවීම මෙතුළ ද මුඛ්‍ය වශයෙන් දී ඇත. රජය ක්‍රියාත්මක කරන ප්‍රධාන වැඩසටහන් කෘෂිකර්මාන්තයේ පැහැදිලි වර්ධනයක් සඳහා හේතු වී ඇත. “ගම නැගුම” තුළින් කෘෂිකාර්මික අංශයේ යටිතල පහසුකම් දිනෙන් දින දියුණු වීම සිදුවන අතර, “ගම නැගුම” වැඩසටහන තුළින් ගමේ කෘෂිකර්මාන්තය මූලික කොටගත් වෘද්ධියක් ඇති වේ. මේ සඳහා කෘෂිකර්මාන්තය මුල්කොට ගත් “අපි වවමු - රට නගමු” ජාතික ප්‍රතිපත්තිය පිටිවහලක් වනු ඇත. ආර්ථික සමෘද්ධිය සහ දිළිඳුකම අඩු කිරීම මූලික කරගත් කෘෂිකාර්මික පරිවර්තනයන් කරා රට ගෙන යාමට අපේක්ෂා කරන දස අවුරුදු සැලැස්ම තුළ කෘෂිකාර්මික අංශය 5% කට වඩා වැඩි වර්ධන වේගයක් ලබාගැනීමට අපේක්ෂා කරයි. මේ තුළ අතිරේක ආහාර හෝඟ අංශයට පවතින වගකීම ඉතා ඉහළ ය. මන්ද යත්, කෘෂිකාර්මික අංශයේ එළඹෙන අභියෝගයන් සමඟ මෙම ඉලක්ක ළඟාකර ගත යුතු වීම යි. මේ තුළ පවතින ප්‍රධාන අභියෝගයන් ලෙස, කෘෂි අංශයේ ශ්‍රම බලකාය පහළ යාම, නිෂ්පාදන වපසරිය පහළ යාම පස් සාරවත්භාවය පහළ යාම, මෙන් ම දිනෙන් දින රසායනික පොහොර මිල ඉහළ යාම (පසුගිය වසර කිහිපය තුළ මිල තුන් ගුණයකින් ඉහළ ගොස් ඇත) කාර්මික පොහොර භාවිතය ඉහළ නැංවීම වැනි තත්ත්වයන් හඳුනාගත හැකි ය.

අතිරේක ආහාර හෝඟ සහ දේශීය ආර්ථිකය

ශ්‍රී ලංකාව තුළ වගාකරන ප්‍රධානතම අතිරේක ආහාර හෝඟ ලෙස රතුඑළු, ලොකුඑළු, මුං ඇට, සෝයා බෝංචි, බඩඉරිඟු, උදු, රටකජු, තල, කුරක්කන් මෙන් ම මිරිස් සහ අරතාපල හඳුනා ගත හැකි ය. මේ තුළින් ජාතික ආදායමට සැලකිය යුතු දායකත්වයක් ලබාදෙන අතර, වර්තමානය වන විට පවුල් ලක්ෂ 06 ක් පමණ අතිරේක හෝඟ වගාවේ නියැලී සිටී. වගාවේ ප්‍රමාණය හෙක්. 114,000 ක් පමණ වේ. වර්තමානය වනවිට ආහාර හෝඟ සඳහා පවත්නා ඉල්ලුම දිනෙන් දින ඉහළයාමේ ප්‍රවණතාවය අතිරේක ආහාර හෝඟ වෙළෙඳපොළ තුළ ද දැකිය හැකි ය. ඒ අනුව ජාතික අවශ්‍යතාවයෙන් විශාල ප්‍රමාණයක් ආනයනය කිරීමට සිදු ව ඇත. එලෙස ම නිෂ්පාදන සහ වගා ප්‍රමාණයන් පහළ යාමේ ප්‍රවණතාවයක් ද දැකිය හැකි ය. එසේ ම සෑම හෝඟයක් තුළින් ම ලබාගන්නා අස්වැන්න පහළ යාමත්, ලැබිය යුතු අස්වැන්න සාපේක්ෂ ව ඉහළ යාමත් නිසා ඉහළ ඵලදායිතාවයක් ලබා ගැනීමට කටයුතු කළ යුතු ව ඇත.

වගුව 1

අතිරේක ආහාර හෝඟ ආනයනය, 2008

හෝඟ	ආනයනික ප්‍රමාණය (මෙ.ටො.)
බඩඉරිඟු	85,606
ලොකුඑළු	147,150
වියළි මිරිස්	35,169
මුං ඇට	13,523
උදු	7,597
රටකජු	2,680
අරතාපල	103,754
රතුඑළු	26,611
රතු පරිපපු	67,241

මූලය: ශ්‍රී ලංකා රේගුව

1970 පමණ වන විට අතිරේක ආහාර භෝග වලින් 100% ක් ම දේශීය වශයෙන් නිපදවා ගැනුන ද 1977 න් පසු එනම් විවෘත ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති රාමුව තුළ ඒ තත්ත්වය වෙනස් විය. ඒ සඳහා මූලික හේතුව වූයේ, කෘෂි අංශය අභිවෘත කාර්මික හා සේවා අංශය ඉදිරියට පැමිණීම ය. එසේ ම නිදහස් ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති රාමුව තුළ පැවති ආර්ථික නිදහස දේශීය අංශයන් ඇතැම් විට අධෛර්යමත් කිරීමට හේතු වූවා නිසාය. එම කාලවකවානුව වනවිට ගෝලීය ආහාර අර්බුදයක් නොමැති වීමත්, වර්තමානයට සාපේක්ෂ ව ආහාර නිගයන් නො පැවතීම සමග පැවති දේශීය කෘෂිකර්මාන්තය සම්බන්ධ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති ද මේ සඳහා හේතු වන්නට ඇත. කෙසේ වුව ද වර්තමානයේ ආහාර අවශ්‍යතාවය ඉහළ යාමත් සමග කර්මාන්ත හා සේවා අංශ අභියෝගයට ලක් කරමින් කෘෂිකාර්මික අංශය ඉදිරියට පැමිණ ඇත.

රතුළුණු

කුළුබඩුවක් ලෙස, ආහාර වේලේ ප්‍රධාන තැනක් ගන්නා රතුළුණු වියළි කලාපයට හොඳින් අනුවර්තනය වී ඇති යළ මහ කන්න දෙකෙ හි ම වර්ෂා ජලයෙන් වගා කරන ප්‍රධාන භෝගයකි. අතීතයේ සිට යාපනය අර්ධද්වීපය තුළ වගා කෙරුණු මෙම භෝගය වර්තමානය වන විට කල්පිටිය ප්‍රදේශය මූලික කොට ගෙන වගා කටයුතු සිදු වේ. රතුළුණු වගාව සම්බන්ධයෙන් 1990 දක්වා ම යාපනය දිස්ත්‍රික්කය පෙරමුණ ගත් අතර, පසුව පුත්තලම, කල්පිටිය ප්‍රධාන නිෂ්පාදන ප්‍රදේශ බවට පත්විය. පසුගිය වසර 05 ක කාලය තුළ රතුළුණු නිෂ්පාදනයන් 25% ක් පුත්තලම දිස්ත්‍රික්කයෙන් ද 19% ක් පමණ යාපනය දිස්ත්‍රික්කයෙන් ද වාර්තා වූ අතර, ත්‍රිකුණාමලය, මඩකලපුව, මුලතිව්, වව්නියාව, මොණරාගල, නුවරඑළිය සහ කුරුණෑගල යන අනෙකුත් ප්‍රධාන දිස්ත්‍රික්කවල ද වගාවන් සිදු කෙරිණි. 1980 දශකයේ සිට වර්තමානය දක්වා රතුළුණු වගාවේ පැහැදිලි අඩුවීමක් දක්නට ලැබුණු අතර, එය හෙක්. 8,500-9,000 සිට 5,000 දක්වා පහළ ගොස් ඇත. නිෂ්පාදනය 40% කින් පහළ ගියේ ය. මේ සඳහා බලපෑ මූලික හේතුව වූයේ, යාපනය අර්ධද්වීපය තුළ රතුළුණු

වගාව හි සිදු වූ පසුබෑම යි. එම ප්‍රදේශයන් හි සිවිල් අරගල තත්ත්වය ද, ආනයනික රතුළුණු සාපේක්ෂ ව අඩු මිලක පැවතීමෙන් ඇති වූ තරගය ද යාපනය ප්‍රදේශයේ ගොවීන්ට අහිතකර ලෙස බලපෑවේ ය. 2005 වන විට පුත්තලම ප්‍රදේශයේ වගාව හෙක්. 1,000 කින් පමණ ඉහළ යාමක් දැකගත හැකි විය. ආණ්ඩුවේ දේශීය ගොවීන් ධෛර්යමත් කිරීමේ ප්‍රතිපත්තිමය තීරණ මේ සඳහා සෘජු ලෙස බලපාන ලදී. ඒ අනුව 2005 වසර වන විට දේශීය රතුළුණු නිෂ්පාදනය මෙ.ටො. 54,000 ක් පමණ විය.

වව්නියාව හා කල්පිටිය, නොරොච්චෝල ප්‍රධාන රතුළුණු වෙළෙඳපොළ වේ. මෙහි මිල තීරණය කරන ප්‍රධාන ම කරුණ දේශීය සැපයුම සහ ලොකුළුණුවල සාපේක්ෂ මිල ය. අස්වනු නෙළන කාලසීමාව තුළ මිල පහළයාමක් පෙන්නුම් කරනු ලබන මිල දර්ශකය අනුව රතුළුණු සිල්ලර වෙළෙඳපොළ මාර්තු, අප්‍රේල් සහ සැප්තැම්බර් මාසයන් හි අවමයක් පෙන්වයි. උපරිම මිල ජූනි සහ දෙසැම්බර් මාසයන් හි දැකගත හැකි ය. භීෂණකාරී තත්ත්වය සමග සැපයුම් මාර්ගවලට ඇතිවූ බාධා හේතුවකට ගෙන වසර පුරා ම රතුළුණු සිල්ලර වෙළෙඳපොළ පුළුල් පරාසයක් තුළ දෝලනය විය. එබැවින් රතුළුණු සඳහා පැවතියේ අස්ථායී වෙළෙඳපොළකි. කෙසේ වුව ද වත්මන් ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති සහ ඵලාභී ඇති යහපත් වාතාවරණය තුළ ප්‍රධාන නිෂ්පාදන ප්‍රදේශයන් හි ඉහළ නිෂ්පාදනයක් අපේක්ෂා කළ හැකි වේ.

රතුළුණු සඳහා ආදේශකයන් ලෙස 1980 දශක යෙන් පසු ලොකුළුණු වගාව ආරම්භ කිරීමත් සමග රට තුළ රතුළුණු ඒක පුද්ගල පරිභෝජනය ද පහළ වැටිණි. ඒ අනුව, එය වසරකට කිලෝ 03 ක් පමණ වේ. දේශීය රතුළුණු නිෂ්පාදනය ගෘහස්ථ වෙළෙඳපොළ ඉල්ලුම සැපයුමට ප්‍රමාණවත් වන අතර, දේශීය අවශ්‍යතාවයෙන් 10% ක් පමණ ආනයනය සිදු වේ. ආනයනයෙන් 90% ක්ම ඉන්දියාවෙන් සිදු කිරීම ද විශේෂත්වයකි. කෙසේ වුව ද වර්තමානය වන විට ප්‍රමාණවත් තරම් ආනයන තොග ලබාගැනීමට ද ඉන්දියාව වැනි රටවල නොමැතිවීම ද ආනයනික රතුළුණු මිල ඉහළ යාමට හේතු වී ඇත.

අස්ථායී වෙළෙඳපොළක් සහිත රතුළුණු වගාව, උතුරු හා නැගෙනහිර දෙපළාතේ ගොවීන්ට ඉහළ ජීවිතයක් ඇති ආර්ථික හොඳයක් නිසා රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති ඒ සඳහා යොමු වීම අත්‍යවශ්‍ය ය.

ලොකුළුණු

යල කන්නයේ දී වී ගොවියාට විකල්ප ආදායමක් ඉපයීමේ මාර්ගයක් ලෙස 1980 දශකයේ දී ලොකුළුණු වගාව ආරම්භ වූ අතර මැදරට, හා අතරමැදි කලාපයේ කුඹුරුවලින් ඇරඹී මෙම වගාව පසුව පහතරට වියළි කලාපය දක්වා පැතිර ගොස් ඇත. විශේෂයෙන් යල කන්නයේ දී අනුරාධපුර සහ මාතලේ යන දිස්ත්‍රික්කයන් හි කුඹුරු තුළ ලොකුළුණු වගාව බහුල ව සිදු වේ. ඒ මාතලේ ප්‍රදේශයෙන්, 40% ක් අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයෙන් 24% ක් ද මහවැලි ඵලී කලාපයෙන් 28% ක් වර්තමානය වන විට දඹුල්ල ප්‍රදේශයේ ආවේණික වූ බීජ ප්‍රභේදයක් වන “දඹුල්ල වර්ණය” වගාව බහුල ව ම සිදුවේ.

ලොකුළුණු වගාව මුලිකව ම තීරණය වනුයේ ආනයනය පිළිබඳ රජයේ පවත්නා ප්‍රතිපත්ති මත ය. ලොකුළුණු වගාව ආරම්භයේ සිට ම වාර්ෂික ව වගාවේ ප්‍රමාණයන් ඉහළ යාමක් දක්නට ලැබේ. ඇතැම් වසරවල සුළු පසුබෑමක් පැවතිය ද පසුගිය දශකය තුළ පැහැදිලි ඉහළ යාමක් දැකිය හැකි ය. විශේෂයෙන් 1984 වන විට හෙක්.283 ක් වූ මුළු වගා බිම් ප්‍රමාණය වර්තමානය වන විට හෙක්. 5,000 කට ආසන්න වී ඇත. විශේෂයෙන් මහවැලි “ඵලී” කලාපය තුළ වගා වපසරියේ පැහැදිලි ඉහළ යාමක් දැකිය හැකි ය. ඊට හේතුව, රජය විසින් පනවන ලද ආනයන සීමා කිරීම හරහා නිෂ්පාදකයාට හිතකර මිලක් ලැබීම යි. ඵලීනි පරිසරයක් තුළ ගොවීන් ද රෙබරයමත් වීම දක්නට ලැබේ. දේශීය අවශ්‍යතාවයන්ගෙන් 75% ක් පමණ (ඇතැම් වසර තුළ දේශීය නිෂ්පාදන ඉල්ලුම 50%-60% දක්වා පහත වැටී ඇත.) නිෂ්පාදන කෙරෙන නිසා දේශීය නිෂ්පාදන තවදුරටත් ඉහළ යා යුතු ය.

දේශීය නිෂ්පාදන වෙළෙඳපොළට සපයන අගෝස්තු සිට ඔක්තෝම්බර් කාලය හැරුණු විට ලොකුළුණු වෙළෙඳපොළ සමන්විත වනුයේ, ආනයනික

ඵණුවලින් වීම නිසා මිල තීරණය වීමට ප්‍රධාන ව ම බලපාන්නේ CIF හෙවත් ආනයනික (මිල, රක්ෂණ, ගැල කුලී) මිල ය. දේශීය නිෂ්පාදනය අවසන් වීම හේතුවෙන් නොවැම්බර් සහ දෙසැම්බර් මාසයන් හි මිලෙ හි උපරිම ඉහළයාමක් දක්නට ලැබේ.

ලොකුළුණු වගාව දේශීය ව ව්‍යාප්ත වීම සමඟ පරිභෝජනය ඉහළයාමේ ප්‍රවණතාවයක් දැකිය හැකි ය. ඵය 1986/87 වසර තුළ වසරකට කිලෝ ග්‍රෑම් 1.52 ක් පමණ වූ අතර, වර්තමානය වන විට කි.ග්‍රෑ. 7 ක් පමණ වේ. විශේෂයෙන් ම නාගරික ප්‍රදේශයෙ හි ලොකුළුණු පාරිභෝජනය, ආදායම වැඩිවීමත් සමඟ ඉහළයාමේ ප්‍රවණතාවයක් ද දැකිය හැකි ය.

දේශීය ලොකුළුණු ගොවියා ආරක්ෂා කිරීමේ ප්‍රධාන ප්‍රතිපත්තිය නම් අස්වනු හෙළන අවධියේ පනවන බදු ප්‍රතිශතය යි. ඵය දේශීය ලොකුළුණු ගොවීන් ගේ රඳා පැවතීමට සෘජුව ම බලපානු ඇත. කෙසේ වුව ද බීජ සම්බන්ධයෙන් රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්තිවල පවත්නා අඩු දායකත්වය මත ගුණාත්මක තත්ත්වයෙන් යුත් බීජ සොයා ගැනීමේ ගැටළුවක් ගොවියාට පවතින අතර, ඵය ඔවුන්ගේ වගාවන් හි සාර්ථකත්වයට සෘජුව ම බලපායි. වර්තමානය වන විට දැඩි ආරක්ෂණ තත්ත්වයන් යටතේ සිදුවන ලොකුළුණු වගාව තවදුරටත් පුළුල් කිරීම සඳහා රාජ්‍ය මැදිහත්වීම සෘජුව ම අවශ්‍ය ය. ඵය ලොකු ඵණු වගාව වාණිජ මට්ටමින් ඉහළ ව්‍යාපාරයක් බවට පත්කිරීමට හේතු වනු ඇත. විශේෂයෙන් ඉහළ අස්වැන්නක් ලැබෙන්නා වූ, කල් තබා ගත හැකි ගුණාත්මක බීජ ලොකුළුණු ගොවීන්ට හොඳ ආදායමක් ලබා දෙන බැවින් “දඹුල්ලවර්ණය” වැනි ප්‍රභේද ප්‍රචලිත කිරීමෙන් ගොවියන්ගේ අවශ්‍යතාවය සපුරාලිය හැකි වේ. දැනට මෙම වැඩසටහන් හරහා 10% කටත් වඩා බීජ සැපයේ.

අර්තාපල

දේශීය නිෂ්පාදනය සහ පරිභෝජනය ඉහළ නැංවීමේ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය තුළ අභියෝගාත්මක

ව ප්‍රගත යුතු වගාවක් ලෙස අර්තාපල් හඳුනා ගත හැකි ය. අර්තාපල් බහුල ව ම උඩරට ප්‍රදේශවල වගා කරන ආර්ථික හෝගයකි. එය ආර්ථික හෝගයක් ලෙස නුවරඑළිය දිස්ත්‍රික්කයේ වගා කෙරෙන අතර, බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ හි සුළු පරිමාණ ගොවීහු ජීවනෝපාය මාර්ගයක් ලෙස වගා කරති. වර්තමානය වන විට ඉන්දියානු ආනයන හේතුවෙන් අර්තාපල් නිෂ්පාදනය තියුණු තරඟයකට මුහුණ පා තිබේ.

අර්තාපල් වගාව නුවරඑළිය හා බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයන් හි යල මහ දෙකන්නයන් හි වගා කරන අතර, යාපනය දිස්ත්‍රික්කයේ හි එය මහ කන්නයට පමණක් සීමා වේ. 1976 සිට 2008 දක්වා කාලය තුළ බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ වගා බිම් ප්‍රමාණයන් හි සාමාන්‍ය හෙක්. 1,048 සිට 5,000 දක්වා වැඩි වී ඇති අතර, නුවරඑළිය දිස්ත්‍රික්කයේ හෙක්. 906 සිට 1,354 දක්වා වැඩි වී ඇත. නමුත් යාපනය දිස්ත්‍රික්කය තුළ හෙක්. 531 ක් පමණ වගා කෙරුණ ද වර්තමානය වන විට හෙක්. 50 දක්වා පහත බැස ඇත. කෙසේ වුව ද සිවිල් අරගල තත්ත්වය පහවීමත් සමඟ ආණ්ඩුව ක්‍රියාත්මක කරන දේශීය නිෂ්පාදනය ඉහළ නැංවීමේ පාතික වැඩපිළිවෙළ තුළ අර්තාපල් සම්බන්ධ ඉහළ විභවතාවයක් පවතින ප්‍රදේශයක් ලෙස යාපනය අර්ධද්වීපය හඳුනා ගත හැකි වනු ඇත. වර්තමානය වන විට යල මහ දෙක ම හෙක්ටයාර 6000 ක් පමණ වගා කෙරෙන අතර, එය තවදුරටත් ඉහළ නැංවීමට රාජ්‍ය මැදිහත් වීම මෙන් ම ආරක්ෂණ ප්‍රතිපත්තින් ද අත්‍යවශ්‍ය වේ.

1980 සිට අර්තාපල් නිෂ්පාදනයේ කැපී පෙනෙන වර්ධනයක් රට තුළ සිදු වූයේ ආනයන බලපත්‍ර නිකුත් කිරීම, ආනයන සීමා කිරීම සහ රජය 100% බද්දක් පැනවීම නිසා ය. 1980 සිට 1990 දක්වා කාලය තුළ යල මහ කන්න දෙක ම සැලකූ විට වගා බිම් හෙක්. 4,530 සිට 7,880 දක්වා ඉහළ යාමක් දැකිය හැකි ය. කෙසේ වුව ද ආනයන බද්ද 35% දක්වා පහළ යාම හේතුවෙන් 1996 වන විට දේශීය නිෂ්පාදනයේ පහළ යාමක් දක්නට ලැබිණි. එසේ ම 1999 දී පාතික නිෂ්පාදනයේ හි කැපී පෙනෙන අඩුවීමක් එනම්, මෙ.ටො. 100,755 සිට 27,170 දක්වා අඩු වීම සිදු විය . කෙසේ වුව

ද නැවතත් වසර 2000 දී අර්තාපල් සඳහා ආරක්ෂණය වැඩි කිරීම හේතු කොට ගෙන වගා බිම් ප්‍රමාණයේ වැඩිවීමක් ද 2005 පමණ වන විට දේශීය නිෂ්පාදනය මෙ.ටො. 79,500 දක්වා ඉහළ යාමක් ද දක්නට ලැබිණි.

අර්තාපල් කන්නම ය හෝගයක් වීම මත මිල උච්චාවචනය වීම වසර පුරා ම ක්‍රමවත් රටාවක් තුළ සිදු වේ. කාලීන මිල වෙනස්වීම අනුව උපරිම මිල ගණන් ප්‍රති සිට අගෝස්තු සහ දෙසැම්බර් මාසයන් හි දක්නට ලැබේ. මාර්තු මස වන විට බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ අස්වනු තෙළීම හේතුවෙන් අර්තාපල් සීල්ලර මිල පහළ යාමක් දක්නට හැකි ය. කෙසේ වුව ද නියඟයන් වැනි ස්වභාවික හේතූන් මත නිෂ්පාදනයේ සිදුවන පහළ යාම මිල ඉහළ යාමට සෘජු ව ම බලපානු ලැබේ. 2008/09 මහ කන්නය තුළ බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ අපේක්ෂිත අර්තාපල් වගාබිම් ප්‍රමාණය හෙක්.2800 ක් පමණ වුව ද, වගා කෙරුණු බිම් ප්‍රමාණය හෙක්. 1,350 ක් පමණ වේ. මේ සඳහා පැවති දැඩි නියඟය හේතු විය.

මිල තීරණය වීම කොමිස් මුදල හා වෙළෙඳපොළ මත සිදුවේ. වර්තමානය වන විට අර්තාපල් පාතික අවශ්‍යතාවයෙන් 42% ක් පමණ දේශීය ව නිෂ්පාදන වන අතර, ඉතිරි ප්‍රමාණය ප්‍රධාන ව ම ඉන්දියාවෙන් සහ පකිස්තානයෙන් ආනයනය කෙරේ. ප්‍රති, ප්‍රලි හා ජනවාරි මාසයන් හි ප්‍රධාන සැපයුම් මාර්ග ආරම්භ වේ. අර්තාපල් අවාරයේ දී දේශීය ඉල්ලුම සැපයීම සඳහා සාපේක්ෂ ව ඉතා පහළ මිලකින් යුත් ඉන්දිය ආනයන දේශීය අර්තාපල් නිෂ්පාදනයන් සමඟ තරඟකාරී වෙළෙඳපොළක් ඇති කරයි. ඒ අනුව දේශීය ගොවියා ආරක්ෂා කරගැනීමේ එක ම මාර්ගය පවත්නා බදු ආරක්ෂණය වනු ඇත. කෙසේ වුව ද අර්තාපල් පරිභෝජනය ශ්‍රී ලංකාව තුළ බහුල වී ඇති අතර, එක පුද්ගල වාර්ෂික පරිභෝජනය කිලෝ 6 කට ආසන්න ය.

අර්තාපල් නිෂ්පාදනය තීරණය කරන්නේ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්තින් වන අතර, බදු ලිහිල් කිරීම හෝ වැඩි කිරීම සෘජුව ම දේශීය නිෂ්පාදනය වෙනස්වීමට හේතු වනු ඇත. වර්තමානය වන විට අර්තාපල් කිලෝවක් සඳහා රු. 25/- බද්දක් අය කරයි. කෙසේ වුවද දිගුකාලීන ව අර්තාපල් වගාව සිදු

කරගෙන යාමේ දී ඇතිවිය හැකි පාරිසරික බලපෑම ඇති විශාල ය. එය අවම කරගැනීමට පියවර ගත යුතු ය. පාංශු බාදනය, මතු පිට ජල ප්‍රභවයන් හා පස දූෂණය වීම මෙම බලපෑමේ ය. එනිසා නිෂ්පාදනයන් ඉහළ දැමීමට කටයුතු කිරීමේ දී මෙම තත්වයන් පිළිබඳ විමසීමෙන් වීම අත්‍යවශ්‍ය ය. මන්ද යත්, පාරිසරික සමතුලිතාවයන් බිඳ වැටීමේ දී සිදුවන හානිය පිළිබඳ ව අධ්‍යයනය කිරීමේ දී මෙරට අර්ථසාල ඉල්ලුම ආනයනික මත ම සිටීම යෝග්‍ය ය යි සිතිය හැකි බැවිනි.

මුං ඇට

අතිරේක ආහාර භෝග කාණ්ඩය තුළ දිනෙන් දින ඉල්ලුම ඉහළ යන, වගාකිරීම සඳහා විභවතාවයන් ඇති, තවත් ප්‍රධාන ආර්ථික භෝගයක් ලෙස මුං ඇට හඳුනා ගත හැකි ය. මුංඇට විශේෂ කලාපයේ බහුල ව ම වගා කෙරේ. විශේෂයෙන් ම නියගයට ඔරොත්තු දීමේ හැකියාවක් ඇති ජලය ඇද ගැනීමේ ස්වභාවයකින් ද යුක්ත භෝගයක් වන මෙය හම්බන්තොට, මොණරාගල, කුරුණෑගල, අනුරාධපුර මෙන් ම අම්පාර ප්‍රදේශයන් හි බහුල ව වගා

වගුව 2

ප්‍රධාන අතිරේක ආහාර භෝගයන් කිහිපයක නිෂ්පාදනය සහ ආනයනික ප්‍රමාණයන් 2006-2008

භෝගය	වර්ෂය	වගා කළ බිම් ප්‍රමාණය (හෙක්.)	නිෂ්පාදනය (මෙ.ටො.)	මුළු ආනයනය		මුළු ප්‍රාදේශීය ආනයනය		මිල * (ක්.ශු.රු.)	
				මුළු ආනයනය (මෙ.ටො.)	% ක' ලෙස	මුළු ප්‍රාදේශීය ආනයනය (මෙ.ටො.)	% ක' ලෙස	කොම මිල	ස්ඵල මිල
බඩඉරිඟු	2006	32,002	47,521	84,044	36	131,565	64	NA	61.81
	2007	34,184	56,438	78,758	42	135,196	58	NA	71.23
	2008	51,917	112,527	85,606	57	198,133	43	NA	102.34
මුං ඇට	2006	8,700	7,975	11,495	41	19,470	59	99.02	114.35
	2007	8,765	8,513	12,764	40	21,277	60	105.43	126.55
	2008	9,363	8,878	13,523	40	22,401	60	106.50	134.36
අර්ථසාල	2006	5,294	78,484	46,556	63	125,040	37	60.48	77.92
	2007	5,336	77,386	85,929	47	163,315	53	66.11	81.31
	2008	4,869	74,814	103,754	42	178,568	58	66.63	84.35
රතු එළඹුණු	2006	6,228	60,754	10,859	85	71,613	15	56.13	79.60
	2007	5,609	49,290	23,754	71	80,795	29	74.71	95.67
	2008	4,994	-	26,611	65	-	35	97.36	126.20
ලොකු එළඹුණු	2006	6,814	73,616	119,478	38	193,094	62	36.62	47.14
	2007	6,988	92,166	140,773	40	232,939	60	46.73	61.47
	2008	4,091	57,371	147,150	28	204,521	72	49.16	63.93

මූලාශ්‍රය : ජන හා සංඛ්‍යා ලේඛන දෙපාර්තමේන්තුව
 * අලෙවි, ආහාර ප්‍රතිපත්ති හා කෘෂි ව්‍යාපාර අංශය/හෙ.ගො.ප.පු. ආයතනය

කෙරේ. වර්තමානය වන විට සමස්ත වගා භූමි ප්‍රමාණයෙන් 50% ක් පමණ හම්බන්තොට, කුරුණෑගල සහ මොණරාගල දිස්ත්‍රික්කයන් නියෝජනය කරන අතර, 75% ක් ම මහ කන්නය තුළ වගා කෙරේ. යල කන්නයට සාපේක්ෂ ව ඉහළ අස්වැන්නක් මහ කන්නයේ දී ලබා ගත හැකි ය.

පසුගිය දශකයක පමණ කාලය පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීමේ දී මුං ඇට වගාවේ ප්‍රමාණය පහළ යාමක් දක්නට ලැබෙන අතර, වගා බිම් ඉහළ නැංවීමට දැවැන්ත ජාතික ප්‍රතිපත්තියක අවශ්‍යතාවයක් දක්නට ලැබේ.

පසුගිය දස වසර තුළ වාර්ෂික ව මුං ඇට දේශීය අවශ්‍යතාවයෙන් 50% පමණ ආනයනය කර ඇත. මෙම තත්ත්වයන්ගෙන් පෙනුම් කරනුයේ මුං ඇට සඳහා පවත්නා ඉහළ ඉල්ලුම යි.

වර්තමානයේ සමබර ආහාර වේලක අවශ්‍යතාවය පැනනැගීමත් සමඟ එළවළු ප්‍රෝටීන් ලබාගැනීමේ ඉහළ ප්‍රභවයන් ඇති මුං ඇට වාර්ෂික ඒක පුද්ගල පරිභෝජනය කි.ග්‍රෑ.0.5 ක් පමණ වේ.

කෙසේ වුව ද වර්තමානය වන විට දේශීය මුං ඇට වගාවේ ප්‍රමාණය පහළයාම සඳහා බලපා ඇති ප්‍රධාන ම හේතුව ආනයනය බව සඳහන් කළ යුතු ය. එම තත්ත්වය දේශීය නිෂ්පාදනය පහත වැටීම සඳහා හේතු වී ඇත. වර්තමානය වන විට ආනයනයෙන් 90% ක් ම ඕස්ට්‍රේලියාවෙන් සිදුවන අතර, එය දේශීය වර්ගය-න්ට සාපේක්ෂ ව ඉහළ ප්‍රමිතියෙන් ද යුතු ය. දේශීය මුං වගාව ඉහළ නැංවීමට කටයුතු කිරීමේ දී එහි එදායිතාවය ඉහළ නැංවීමට කටයුතු කළ යුතු ය. ඒ අනුව පසුගිය දශකය තුළ නිෂ්පාදනය පහළ වැටීම සඳහා බලපෑ හේතු හඳුනාගෙන වගාවට මෙන් ම අලෙවියට ද පවතින ගැටළු සඳහා විසඳුම් ලබාදිය යුතු ය. වගා ප්‍රදේශයන් පිළිබඳ ව පවත්නා විභවතාවයන් හඳුනාගෙන කටයුතු කළ යුතු අතර, ඒ තුළ ශ්‍රී ලංකාවට ගැළපෙන ප්‍රභේදයන් ද හඳුන්වා දීම කළ යුතු ය.

බඩඉරිතු

අතිරේක ආහාර භෝග කාණ්ඩය තුළ මෑතක දී ඉතා ඉහළ ප්‍රවණතාවයක් පවතින භෝගයක්

ලෙස බඩඉරිතු දැක ගත හැකි ය. ගෙවී ගිය දශක දෙක තුළ ඉහළ ම වගා ප්‍රගතිය 2008/09 මහ කන්නය තුළින් වාර්තා වීම සඳහා ප්‍රධාන වශයෙන්ම හේතු වී ඇත්තේ වත්මන් රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති තුළ ක්‍රියාත්මක “අපි වඩමු - රට නගමු” ජාතික ප්‍රතිපත්තිය වේ. බඩඉරිතු සඳහා ඉහළ අස්වැන්නක් ලැබීම, නිෂ්පාදකයන්ගේ මිල පහළයාම සඳහා හේතු වන අතර, එය අලෙවි ගැටළුක් දක්වා වර්ධනය වීමේ තත්ත්වයක් මෙම කන්නය තුළ ප්‍රධාන නිෂ්පාදන ප්‍රදේශයන්ගෙන් වාර්තා විය.

බඩඉරිතු, වියළි කලාපයේ කුඩා සහ මධ්‍යම ප්‍රමාණයේ ගොවිතැන් කටයුතු කරන ගොවියා මහා පරිමාණයෙන් වගා කෙරෙන ප්‍රධානතම ආර්ථික භෝගය ලෙස හඳුන්වා දිය හැකි ය. මහ කන්නයේ ශ්‍රී ලංකාවේ බඩඉරිතු නිෂ්පාදනයෙන් 80% ක් පමණ වැඩි ජලය මුල්කොටගෙන වගා කෙරේ. වර්තමානය වන විට වගා ළිං හා වැව් ආශ්‍රිත ව යල කන්නය තුළ ද වගා කටයුතු සිදු කෙරෙන අතර, ශ්‍රී ලංකාවේ බඩඉරිතු වගා කෙරෙන ප්‍රධානතම දිස්ත්‍රික්කයන් ලෙස අනුරාධපුර, මොණරාගල සහ අම්පාර යන ප්‍රදේශ හඳුනාගත හැකි ය.

2007/08 මහ කන්නය තුළ බඩ ඉරිතු හෙක්ටයාර් 52,000ක් සියළු ම නිෂ්පාදන ප්‍රදේශවල වගා කළ අතර, අනුරාධපුර සහ මොණරාගල දිස්ත්‍රික්කයන් හි පිළිවෙළින් හෙක්ටයාර් 18,729 ක් සහ 7,699 ක් වගා කෙරිණි. එසේ ම එම කන්නය තුළ (2007/08) ගොවියාට කිලෝවක් සඳහා රුපියල් 40-45 වැනි ඉහළ මිලක් ද ලබාගැනීමට හැකි විය. මෙම තත්ත්වය මෙවර මහ කන්නය තුළ බඩඉරිතු වගා ඉලක්කයන් ඉහළ යාමට සෘජුව ම බලපාන ලදී. මෙවර (2008/09) මහ කන්නය තුළ සියලු නිෂ්පාදන ප්‍රදේශයන් හි අපේක්ෂිත බඩඉරිතු වගා ඉලක්කය හෙක්ටයාර් 57,000 ක් පමණ වුව ද අප්‍රේල් මස අවසන් වන විට එය හෙක්ටයාර් 72,000 ඉක්මවා ඇත. අපේක්ෂිත නිෂ්පාදනය මෙ.ටො. 130,000 කට ආසන්න වී ඇත. බඩඉරිතු අලෙවි ගැටළුවට මුහුණ දී ඇති ප්‍රධානතම දිස්ත්‍රික්කය වන අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයේ පමණක් හෙක්ටයාර් 30,000 ඉක්මවා වගා කොට ඇත. එසේ ම මොණරාගල දිස්ත්‍රික්කයේ මෙවර හෙක්ටයාර් 11,000 ක පමණ ඉහළ වගා ප්‍රගතියක් දක්නට ඇත. ඒ අනුව 2007/2008 මහ කන්නයට සාපේක්ෂ ව අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයේ පමණක් පෙර මහ කන්නයේ

හෙක්ටයාර් 10,000 ක් පමණ මොණරාගල දිස්ත්‍රික්කයේ හෙක්ටයාර් 3,000 ක් පමණ ද වගා කොට ඇත. මීට අමතර ව අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයේ 2008/2009 මහ කන්නය තුළ වගා කළ ඉඩම්වලින් 90% ක් ම අනවසර ඉඩම් ය. මෙම ඉහළ නිෂ්පාදනය ද අලෙවි ගැටළු ඇති වීමට ප්‍රධාන හේතුවක් වී ඇත. එසේ ම මෙවර මහ කන්නය තුළ වගා කටයුතු කළ ගොවීන්ගෙන් 95% ක් පමණ ම ආනයනික බීජ භාවිතා කර ඇත. එනම්, ඉහළ ඵලදාවක් ඇති “පැසිපික්” වර්ගයේ බීජ භාවිතා කිරීම ද දක්නට ලැබිණි. එහි අස්වැන්න ඉතා ඉහළ වුව ද අවශ්‍ය වැසි නියමිත වේලාවට නො ලැබීම නිසා මෙවර අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයේ අක්කරයක සාමාන්‍ය අස්වැන්න කිලෝ 1500 - 2000 ක් පමණ වී ඇත.

මිරිස්

වර්තමානය වන විට ගෘහ ඒකකය තුළ අභ්‍යාවශ්‍ය ආහාර භෝගයක් ලෙස මිරිස් හඳුනාගත හැකි ය. ජනගහනය වර්ධනය සමඟ පරිභෝජන අවශ්‍යතා තුළ දේශීය අමු මිරිස් සඳහා පවතින

ඉල්ලුම දිනෙන් දින ඉහළයාමේ ප්‍රවණතාවයක් දැකිය හැකි ය. එම තත්ත්වය තුළ නිරන්තරයෙන් ඉහළ මිලක් ද දැකගත හැකි ය. මෙය සෘජු ව දේශීය වියළි මිරිස් සැපයුම පහළ යාම සඳහා හේතු වී ඇත. 1970 දශකය පමණ වන විට සමස්ත වියළි මිරිස් ඉල්ලුමෙන් 100% ක් ම දේශීය වියළි මිරිස් වගාවෙන් පිරිමැසුන ද වර්තමානය වන විට 98% ක් ම ආනයන මත යැපේ. නිරන්තරයෙන් අමු මිරිස් සඳහා පවතින ඉහළ මිල මෙන් ම සාපේක්ෂ ව ආනයනික වියළි මිරිස් මිල අඩුවීමක් සමඟ, දේශීය ගොවියා බහුලව ම තම මිරිස් තොග අමු මිරිස් ලෙස වෙළෙඳපොළට සපයනු දැකිය හැකි ය. විශේෂයෙන් ම වියළි මිරිස් නිෂ්පාදනය සඳහා යන ඉහළ පිරිවැය මෙන් ම වියළි මිරිස් කිලෝවක් සැකසීම සඳහා අමු මිරිස් කිලෝ 5 ක් පමණ වැය වීම ද වියළි මිරිස් සැපයීම පහළ යාමට හේතු වී ඇත. එසේ ම අමු මිරිස් සැපයීමට සාපේක්ෂ ව මුදල් ලැබීමේ ප්‍රමාදයක් පැවතීම මත ද වියළි මිරිස් නිෂ්පාදනය කිරීමෙන් බැහැර ව සිටී. කෙසේ වුව ද මිරිස් වගා බිම් ප්‍රමාණය මැනකාලීන ව පහළ යාමක් දක්නට ලැබෙන අතර, විශේෂයෙන්

වගුව 3

මිරිස් වගාකරන ප්‍රධාන නිෂ්පාදන දිස්ත්‍රික්කයන් සහ නිෂ්පාදනය මෙ.ටො. (1997-2007)

වර්ෂය	අනුරාධපුරය	තුන්තලම	කුරුණෑගල	යාපනය	මාතලේ	මහවැලි එව්	මොණරාගල	ශ්‍රී ලංකාව
1997	25,398	3,030	4,940	3,894	5,367	3,890	2,353	72,231
1998	24,815	2,542	3,586	1,681	4,787	1,000	3,569	62,470
1999	23,447	2,300	3,180	1,444	5,399	2,896	3,830	60,031
2000	21,488	2,325	2,736	1,217	5,357	1,662	4,033	55,860
2001	17,848	1,885	2,520	1,204	5,295	1,551	3,370	49,042
2002	16,056	3,078	2,664	1,250	4,991	1,110	3,185	46,349
2003	17,098	3,082	2,730	1,288	2,969	926	3,384	46,190
2004	14,513	2,925	1,566	1,252	2,375	592	3,037	40,474
2005	21,607	4,638	1,241	1,301	2,499	722	3,744	52,870
2006	19,341	6,926	2,212	1,859	3,233	569	2,914	52,897
2007	16,306	6,924	1,429	2,378	2,685	451	3,102	48,701

මූලාශ්‍රය : ජන හා සංඛ්‍යා ලේඛන දෙපාර්තමේන්තුව

සාපේක්ෂ ව බඩගුරු වැනි වගාවන් ලාභදායී වීමත් හේතු වී ඇත.

මිරිස් වගා කරන ප්‍රධාන ම දිස්ත්‍රික්කය පුත්තලම, වන අතර ඊට අමතර ව දඹුල්ල, රාජාගණය, ඇඹිලිපිටිය වැනි ප්‍රදේශ හදුනාගත හැකි අතර, සෑම ප්‍රදේශයක ම වගාව ඉහළ නැංවීමේ විභවතාවයක් පවතින බව සඳහන් කළ හැකි ය. මිරිස් වගාව සඳහා ඉහළ නිෂ්පාදන පිරිවැයක් යෙදවීමත්, අනෙකුත් වගාවන්ට සාපේක්ෂ ව කෘෂි භාණ්ඩ ඉහළ මට්ටමක පැවතීමත්, විශේෂ මිරිස් සඳහා දේශීය වෙළෙඳපොළක් පැවතිය ද දේශීය ගොවියා නිෂ්පාදනයෙන් බැහැර වීම දක්නට ඇත. මෙවන් හේතු සඳහා පැහැදිලි ප්‍රතිපත්තියක සිට ගොවියා රෙගුලාසි කිරීමේ වැඩසටහනක් අවශ්‍ය ය. ඒ සඳහා වත්මන් කෘෂිකර්ම ප්‍රතිපත්තිය තුළ පවතින “දේශීය ආහාර නිෂ්පාදනය ඉහළ නැංවීමේ සහ පාරිභෝජනය ඉහළ නැංවීමේ වැඩසටහන” යොදාගත හැකි ය.

මේ ආකාරයට දේශීය ආහාර භෝග නිෂ්පාදනය සහ වෙළෙඳපොළ තුළ ප්‍රධානතම භෝග වර්ග

කිහිපයක් “අතිරේක ආහාර භෝග කාණ්ඩය” තුළ සාකච්ඡා කළ හැකි අතර, සෑම භෝගයක ම නිෂ්පාදන විභවතාවයන් පවතින බවත්, දේශීය නිෂ්පාදනය රැකගැනීමට ආරක්ෂණ ප්‍රතිපත්ති තවදුරටත් අවශ්‍ය බවත් පෙන්වා දිය හැකි ය. ඒ සමඟ තිරසාර වශයෙන් දේශීය නිෂ්පාදනය ඉහළ නැංවීමට කටයුතු කළ යුතු ය. මන්ද යත්, දිනෙන් දින ඉහළ යන අවශ්‍යතාවයන්ට සරිලන ඉහළ ඉල්ලුමක් ඇති බැවිනි. ඒ සඳහා වත්මන් ප්‍රතිපත්ති මඟින් රැකුලක් වනු ඇත. විශේෂයෙන් ම අතිරේක භෝග වගාවන් සඳහා සුදුසු ම වන උතුරු හා නැගෙනහිර පළාත් හි වගා කටයුතු ඉහළ නැංවීමට කටයුතු කළ යුතු ය.

බඩ වැඩ, දුම්රිය සහ ප්‍රියදර්ශන

පර්යේෂණ නිලධාරී
හෙක්ටර් කොබ්බෑකඩුව ගොවි කටයුතු
පර්යේෂණ හා පුහුණු කිරීමේ ආයතනය.

2 පිටුවෙන් ...
සටහන ...

කෘෂිකාර්මික උන්නතිය උදෙසා නිරන්තර ජාතික මෙහෙවරකට උර දෙන හෙක්ටර් කොබ්බෑකඩුව ගොවිකටයුතු පර්යේෂණ හා පුහුණු කිරීමේ ආයතනය ද මේ සන් දින කාර්යයෙ හි ලා නියමුවකු වී සිටී. ‘ගොවි ජනතා’ දෙවන කලාපය ජාතික ආහාර සනිය සඳහා වෙන් වූවකි.

ඉතා කෙටි කාලීන ප්‍රයත්නයකින් මඹ අතට පත් වන මෙම කලාපයේ ශ්‍රී ලංකාවේ විවිධ ආහාර භෝග නිෂ්පාදනයන්, වෙළෙඳපොළ තත්ත්වයන්, නව ප්‍රවණතා හා ඉදිරි අභියෝග, විවිධ සංකල්පයන් පිළිබඳ පර්යේෂණාත්මක දත්ත ඇසුරින් ඉදිරිපත් කොට තිබේ.

මෙකී වැයමේ දී අප වෙත දිරිදුන්නෝ බොහෝය. අධ්‍යක්ෂතුමා සහ නි.අධ්‍යක්ෂ

- සංස්කාරක -

